

Практичне заняття: історичний портрет Юлія Цезаря.

Завдання 1 Заповніть графу «Паспорта»:

1. Хто ця історична особистість

2. Дата народження

3. До якого роду належав Гай Юлій Цезар

4. Зовнішній вигляд

5. Основні якості (риси

характеру):

6. Досягнення:

7. Дата смерті

8. Як ти гадаєш, чи був Юлій Цезар видатною особистістю? Чому?

Завдання 2. Поясни крилаті вислови Цезаря.

1. «Жереб кинуто!»

2. «Кожен коваль своєї долі»

3. «І ти, Бруте?»

4. «Прийшов, побачив, переміг!»

5. «Перейти Рубікон»

Завдання 3. Вирішення історичних задач. Зробити підрахунки:

- 1) У 30 році до н. е. закінчилася війна Октавіана з Антонієм, припинила існування Римська республіка. Скільки років вона існувала?
- 2) Обчисліть, скільки років тому розпочалася диктатура Юлія Цезаря, скільки років тому закінчилася (дати подивитися у п.4 підручника).

ДЖЕРЕЛА ДЛЯ ОПРАЦЮВАННЯ

Джерело 1. Розповідають, що коли Цезар перейшов Альпи і їхав через якесь нужденне містечко з нечисленним населенням, друзі, сміючись, жартома запитали: «Невже й тут мають місце змагання за посади, суперництво за перше місце і чвари серед знаті?». На це Цезар цілком поважно відповів: «Щодо мене, то я волів би бути тут першим, ніж у Римі другим». Іншим разом, уже в Іспанії, читаючи на дозвіллі якусь книжку про Александра Великого, Цезар надовго поринув у глибоку задуму, потім навіть пустив сльозу. Здивовані друзі запитали його про причину цього. Тоді він відповів їм: «Невже вам не здається, що немає в мене підстави для смутку, якщо Александр у моєму віці правив стількома народами, а я досі не здійснив жодного славетного подвигу?» (Плутарх).

Джерело 2. «До друзів він був завжди уважний і добрий: коли одного разу він їхав з Гаєм Оппієм через глухий ліс і того звалила раптова хвороба, він поступився йому єдиним дахом, а сам ночував на голій землі під відкритим небом. А коли він уже був при владі, то деяких людей найнижчого звання він підніс до почесних посад і у відповідь на закиди прямо сказав, що, якби він був зобов'язаний своїм становищем розбійникам і головорізам, він і їм відплатив би з такою самою вдячністю. Про його велику пристрась до вишуканості й розкоші повідомляє багато хто. Так, говорять, що він заклав і відбудував за великі гроші віллу біля озера Немі, але вона не зовсім йому сподобалася, і він зруйнував її дощенту, хоча був ще бідний і в боргах. Гарних і вчених рабів він купував за такими нечуваними цінами, що сам ніяковів і забороняв записувати їх у книги» (Светоній).

Джерело 3. «...Зовсім інакше склалося його подальше життя, коли йому довелося вести війни й ходити в походи, наслідком яких стало завоювання Галлії. Він виявився воїном і полководцем, який ні в чому не поступається жодному з найбільш гідних подиву та найвидатніших воєначальників світу – усіх їх Цезар своїми подвигами перевершив. Так, одні з них не можуть рівнятися з ним щодо суворості місць, у яких він змушений був воювати, других він перевершив розміром завойованої країни, третіх – кількістю й силою переможених ворогів, четвертих – труднощами, яких зазнав, воюючи з дикими й віроломними племенами, п'ятих –

людяністю та милосердям у поводженні з полоненими, шостих – щедрістю та вдячністю своїм воїнам і, нарешті, всіх – тим, що виграв найбільше битв і знищив найбільшу кількість ворогів.

Серед своїх воїнів Цезар користувався такою любов'ю й відданістю, що навіть люди, які під іншим керівництвом нічим особливим не відзначалися, показували небачену відвагу й ішли у вир небезпек заради слави Цезаря.

Бойовий дух і славолюбство (серед вояків) Цезар сам виховував і підтримував насамперед тим, що щедро роздавав нагороди й почесні, даючи цим зрозуміти, що нагромаджує на війнах багатства не для власної розкоші й утіхи, а береже їх як загальне добро для відзначень за ратні заслуги, за собою лишаючи тільки право нагороджувати тих, хто цього заслуговує» (Плутарх).

Джерело 4. «Закінчивши війну, він відсвяткував п'ять тріумфів: кожен зі своєю особливою розкішшю й оздобленням.

Своїм старим легіонерам він видав зі здобичі по двадцять чотири тисячі сестерціїв, не рахуючи двох тисяч, випланих ще на початку міжусобної війни. Він наділив їх землею, але не суцільною смугою, щоб не зганяти колишніх власників. Народу він роздав по десять мір зерна і по стільки ж фунтів оливкової олії, грошима ж – по триста сестерціїв, обіцяних раніше, і ще по сотні за те, що довелося чекати. Додатково він влаштував бенкет, а також роздавав м'ясо, а після іспанського тріумфу – ще два обіди.

Видовища він улаштовував найрізноманітніші: і битви гладіаторів, і театральні вистави по всіх кварталах міста й усіма мовами, і перегони в цирку, і змагання атлетів, і морські битви...

Потім він зосередився на впорядкуванні державних справ. Він оновив сенат, до старих патриціїв додавши нових. Вибори він поділив з народом: за винятком здобувачів консульства, половину кандидатів обирали за бажанням народу, половину – за призначенням Цезаря.

Число дармових харчувальників хлібом скоротив із трьохсот двадцяти тисяч до ста п'ятдесяти тисяч. Крім того, вісімдесят тисяч громадян він розселив по заморських колоніях.

Він запровадив суворіші покарання злочинців... Суд він правив надзвичайно ретельно і строго. Тих, хто був засуджений за здирництво, він навіть виганяв із сенаторського стану.

Він приймав почесні понад усяку міру: беззмінне консульство, довічну диктатуру, піклування про звичаї, наймення батька вітчизни, статую серед царських статуй, місце на підвищенні в театрі, - він навіть дозволив на свою честь ухвали, що перевершують людську межу: золоте крісло в сенаті та суді, священну колісницю й ноші під час циркових процесій, храми, жертovníки, статуї поруч із богами, почесне місце жерця для частуванням богів, назву місяця на честь його імені; і всі ці почесні він отримував і роздавав із власної волі.

Але найбільшу, смертельну ненависть накликав він на себе ось яким вчинком.

Сенаторів, що з'явилися в повному складі, щоб улестити його небаченими привілеями й шаною, він прийняв перед храмом Венери-Прародительки сидячи» (Светоній).

Обери позицію.